

Voorwoord

De koude, donkere dagen zijn weer bijna voorbij en maken plaats voor langere, lichte dagen. Stilaan kondigt de lente zich aan. Alhoewel het nog februari is, zijn de maartse buien volop hun gang aan het gaan. Maar toch zie je al tekenen die de lente aankondigen. Het blijft al veel langer licht, de krokussen staan volop in bloei en zelfs staan er hier en dan al enkele paasbloemen in bloei. Stilaan ontwaakt de natuur uit zijn winterslaap.

Ook de covidmaatregelen worden versoepeld zodat er ook terug meer vrijheid komt en er terug meer sociaal contact mogelijk wordt, contact waar we zoveel nood aan hebben.

Anderzijds komen er verschillende feestdagen aan waarin het gemis van ons kindje zo voelbaar is: Pasen zonder paaseitjes, Moeder- en Vaderdag zonder ons engeltje...

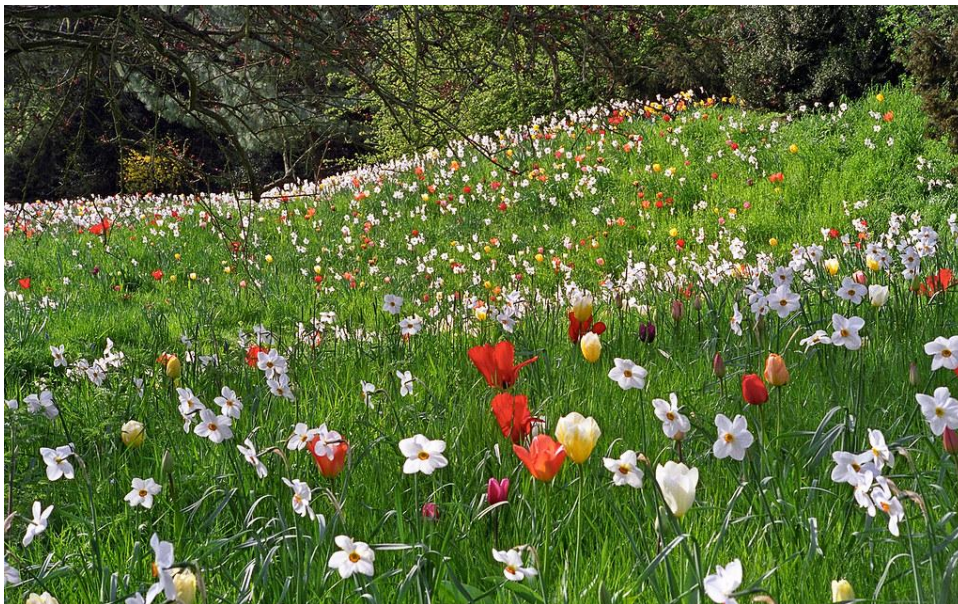
In deze editie hebben we het over de mensen en organisaties die ouders helpen als hun kindje overlijdt. Omdat er zoveel zijn, zal dit thema over een aantal edities gespreid worden.

Verder vinden jullie de gebruikelijke items zoals een boekbespreking, het gedicht, woord van het bestuur...

Ook dit keer hopen we ouders steun en (h)erkenning te bieden met het lezen van het magazine, want soms zegt schrijven inderdaad meer.

Een warme groet namens de redactie,
Bernadette, Daisy, Ellen en Linda

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Beschuit met muisjes

Alle bengels die binnen LE geboren zijn in december 2021, januari en februari 2022

In de afgelopen maanden heeft een aantal van onze leden een zwangerschap voldragen en een kindje in haar armen mogen sluiten. Wij wensen hen en hun familie veel liefde en geluk toe met deze bengeltjes. Helaas hebben ook in de achter ons liggende maanden weer leden een droom uiteen zien spatten. Zij konden hun kindje niet, of slechts heel kort, in hun armen houden. Onze harten zijn ook bij deze ouders.

21 januari 2021, **Floris**, kleinzontje van Karin en Rob

4 februari 2022, **Danique**, dochtertje van Astrid

Voorwoord van bestuur.

Lieve allemaal

Een nieuwe editie van het magazine Gedeelde Gedachten
ligt weer voor jullie.

Een magazine met zorg geselecteerde artikelen waarvoor wij dan
ook heel dankbaar zijn dat de redactie commissie dit weer voor elkaar
krijgt.

We wensen jullie allen veel leesplezier

Lieve groet het Bestuur van Lieve Engeltjes.

Liefde vastgelegd en vereeuwigd

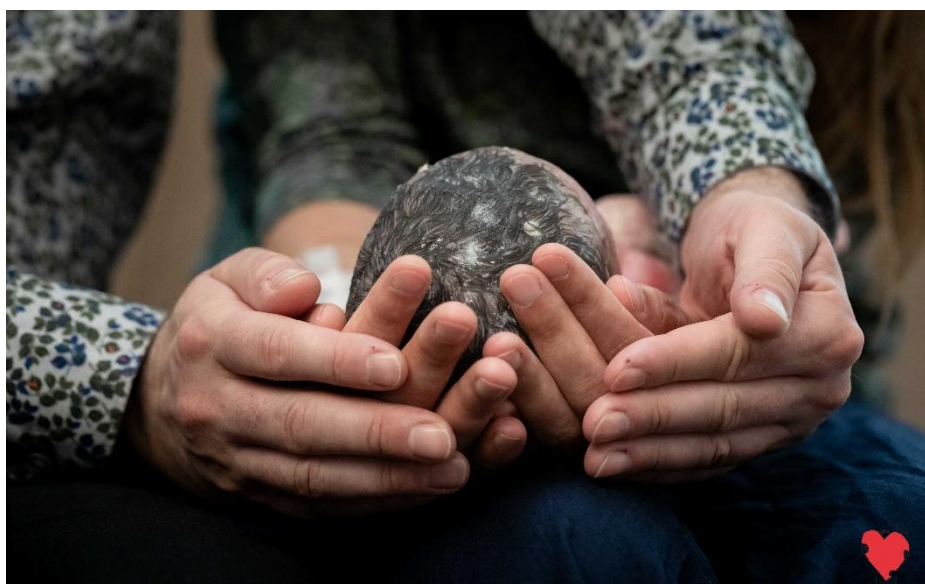
Stichting Stil en Make a memory

De dag na de stilgeboorte van onze dochter Jill* is een fotograaf van Stichting Stil naar het ziekenhuis gekomen om foto's te maken. Als ik terugdenk aan die dag staat me nog goed bij dat het een veelheid aan gevoelens was die ik ervaarde en ik nauwelijks nog kon nadenken. Vooral het trotse gevoel en daarnaast het verdriet waren sterk aanwezig. Elke beslissing nam ik vanuit mijn gevoel. Ik stond nog onder de douche toen de fotografe om 9 uur in de ochtend arriveerde. Bij de kennismaking was er meteen een klik. Ik merkte aan haar dat ze vaker overleden kindjes gezien had, omdat ze niet terugdeinsde en rustig bleef. Ik tilde Jill* uit de bak met water voor de fotosessie. Toen ik haar vast had werd ik bang dat ik door de pijn van de hechtingen Jill* uit mijn handen zou laten vallen. De fotografe reageerde hier heel begripvol op door Jill* van me over te nemen en haar in mijn armen te leggen toen ik eenmaal zat. Het was fijn dat ze op een respectvolle en natuurlijke manier met onze dochter omging. Dit gaf ons veel vertrouwen.

De fotografe vroeg ons welke foto's we wilden maken. Nadenken lukte ons beide nauwelijks, dus gaven we aan het niet te weten. Dit pakte de fotografe goed op door ons aanwijzingen te geven en mogelijkheden met ons te bespreken. We hebben ons door haar laten leiden. Er kwam zo veel op ons af die dagen waar we niet op waren voorbereid. Het is dan heel waardevol dat er mensen zijn die weten wat ze doen en ervoor zorgen dat je erdoorheen komt. We hebben veel foto's gemaakt van ons samen als gezin in verschillende opstellingen. Enerzijds voelde het geposeerd, maar het gevoel van trots en de wens om ons als gezin vast te leggen overheerste. De fotografe heeft ook veel foto's van Jill* gemaakt die ons heel dierbaar zijn, omdat we haar op die foto's goed kunnen bekijken. Ook heeft de fotografe een aantal foto's gemaakt op momenten waarop wij het niet in de gaten hadden. Bijvoorbeeld toen ik Jill* uit de bak met water haalde, maar ook toen de fotosessie al voorbij was en we troost bij elkaar zochten toen het verdriet bij mij loskwam.

Al deze foto's zijn heel waardevol voor ons. Ze vertellen een verhaal. Een heel triest, maar ook heel mooi verhaal van een meisje dat heel kort, maar ook heel intens, in ons leven was. Nu is ze ook nog bij ons, maar op een minder tastbare wijze. We kunnen haar niet meer aanraken, maar door de foto's kunnen we haar nog wel zien zoals ze toen was. De foto's nemen ons mee terug in de tijd, waarin we samen waren met onze dochter. De foto's nemen ons mee naar het verleden, maar wij gebruiken de foto's ook voor de toekomst. Mensen in ons leven die nog niet met Jill* hebben kennisgemaakt kunnen we alsnog deelgenoot maken van dit belangrijke deel in ons leven. We hebben ook zelf veel foto's gemaakt en alle foto's zijn waardevol, omdat onze dochter erop staat. Toch zijn de foto's die de fotografe heeft gemaakt anders dan de foto's die we zelf hebben gemaakt. Wij waren alleen bezig met onze dochter, omdat we eindelijk met haar kennis konden maken en wisten dat we daar zo kort de tijd voor hadden. Daarnaast al die gevoelens die het denken bijna onmogelijk maakten. De fotografe heeft ons als gezin vastgelegd. Niet alleen de klassieke gezinsfoto waar ik Jill* vast houd met haar vader ernaast, maar ook symbolische gezinsfoto's zoals onderstaande foto. Wij zouden er nooit aan hebben gedacht om een foto te maken van de bovenkant van haar hoofdje. Wij hebben het contact met de fotografe en de foto's als heel waardevol ervaren. We zijn dankbaar dat er organisaties zoals Stichting Stil en Make a memory bestaan. Ze hebben het verlies van Jill* draaglijker gemaakt door onze mooie dochter te vereeuwigen in prachtige foto's.

Daisy, mama van Jill*

Hugo Magazine

“Hugo Magazine gaat niet alleen over het enorme verdriet, maar ook over de liefde en trots die zoveel ouders ervaren. Een magazine vol met herkenning, troost en praktische tips om dit verlies te verweven in je leven.”

<https://hiskekuilman.nl/hugo-magazine/>

Of je kindje nu net is overleden of al vele jaren geleden, de verhalen van lotgenoten lezen kan soms bepaalde troost bieden of je het gevoel geven niet alleen te staan met je verdriet. Ook kan het fijn zijn om je verhaal met anderen te delen, om over je kind te spreken met lotgenoten. Hiske Kuilman, de moeder van Hugo*, is de oprichtster van Hugo Magazine, speciaal voor lotgenoten en ook voor iedereen die op wat voor manier dan ook betrokken is bij mensen die een kind verloren zijn.

Inmiddels zijn er al verschillende edities van het magazine uitgebracht met daarin onder andere een breed scala aan verhalen van lotgenoten die een kind moeten missen. In het magazine is niet alleen aandacht voor het onmenselijke verdriet wat komt kijken bij het verliezen van een kind, maar ook over de enorme liefde die ouders voelen voor hun overleden kind. De trots die zij voelen voor hun kind. Op deze manier biedt Hugo Magazine voor veel lotgenoten een manier om hun verhaal te delen met anderen. Ook biedt het op deze manier een vorm van herkenning en mogelijk troost voor andere lotgenoten.

Verder staan er ook verhalen en stukken in die handvatten kunnen geven om met het verdriet om te gaan. Manieren om uiting te geven aan het verdriet. De effecten van het verlies op de ouders, op eventuele andere gezinsleden, op relaties. Daarnaast is het magazine interessant voor iedereen die betrokken is bij mensen die een kind verliezen, zoals familieleden en vrienden maar ook zeker voor hulpverleners. Zij kunnen door de verhalen in het magazine eveneens handvatten krijgen om het verlies bespreekbaar te maken en van hulp te zijn. De verhalen die in het magazine staan, zijn allemaal op een respectvolle manier weergegeven en het is een magazine wat een plek heeft ingenomen op de tijdschriftenmarkt waar nog geen ander magazine beschikbaar was. Voor veel mensen blijft het praten of lezen over verlies een moeilijk onderwerp. Wanneer het gaat om het verlies van een kind is dit ‘taboe’ mogelijk nog groter. Hugo Magazine maakt dat het onderwerp van kindersterfte, het verdriet van ouders en andere familieleden, het gemis maar ook de liefde en de trots een plek krijgen. Zodat dat ook voor lotgenoten een plek is om herkenning te vinden en hun verhaal kwijt te kunnen en ook om meer openheid te geven over hoe het is en een stem te geven aan alle verhalen. Om herkenning te vinden en handvatten toegereikt te krijgen.

Hugo Magazine is bij verschillende boekhandels te verkrijgen en kan ook online besteld worden.

Door Linda, mama van Sven*

Boekrecensie

Toen Isabel Elst in 2015 na vijf maanden zwangerschap haar tweeling verloor, beseftte ze dat er voor rouw en verdriet geen recept bestaat. Iedereen heeft het recht om zijn of haar pijn te voelen en te doorleven. In dit boek vertelt ze openhartig over hoe zij omging met de vroeggeboorte en doodgeboorte van haar kindjes. De herfst kwam te vroeg is een eerlijk boek, dat laat zien dat rouw en verdriet je leven niet hoeven te ontwrichten en dat iedereen het recht heeft om te rouwen op zijn of haar eigen manier.

'Een krachtig pleidooi voor eigen-wijs rouwen!' – Johan Maes, psycho-, rouw- en traumatherapeut, opleider en trainer, auteur van o.m. de bestseller Ze zeggen dat het overgaat

'Via dit prachtige boek toont Isabel hoe zij haar rouwproces heeft overleefd. Met hernieuwde kracht wil ze deze levenslessen doorgeven aan mensen die dit even hard nodig hebben.'

Een rouwproces is zoals de golven van de zee. Het komt op zoals vloed, maar het ebt ook weer weg. Het kan hevig stormen op zee, maar daarna kom je weer in een rustiger vaarwater terecht. Rouwen is ook heel individueel, het gemis kan op onverwachte momenten plots weer de kop opsteken.

– Shanti Van Genechten en prof. dr. Lode Godderis, oprichters van het zorgnetwerk Sterrenkinderen

Wat een pakkend verhaal. Isabel schrijft op een open en een heel verstaanbare, toegankelijke manier over het verlies van haar kindjes. Het boek leest heel vlot, als je eraan begint, wil je het in één ruk uitlezen.

Voor iemand die een kindje verloren heeft, is het een heel herkenbaar verhaal. Wat haar verhaal zo speciaal maakt, is de wil om verder te gaan. We hebben allemaal het recht om te rouwen op onze eigen manier, ons verdriet te uiten of ons verhaal te vertellen en te delen.

Ze wil met haar boek laten zien dat ieder verhaal er mag zijn, dat het erg mag zijn en dat we allemaal het recht hebben om onze pijn te voelen, ieder op zijn eigen manier.

Het is ook een goed boek voor hulpverleners, het toont aan dat er voor rouw geen handleiding bestaat. Ieder mens, groot of klein, jong of oud, man of vrouw, rouwt op zijn eigen manier. Er is geen slechte manier van rouwen.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Gedicht

Ik weet

Ik weet : je leeft
daar in het land van licht.
Je bent niet dood,
je leeft.
Ik weet het
met mijn hart.

Ik weet : de liefde
die ons bindt sterft nooit.
Liefde kan niet sterven,
omdat zij eeuwig is.
Daarom blijven wij
in liefde
met elkaar verbonden
jij daar, ik hier.

Ik weet : je zorgt voor mij
vanuit het land
waar jij nu leeft.
Je ziet er
wat verborgen is,
je ziet de levensles,
die ik te leren heb,
de opdracht
die ik vervullen mag.
En met al je kracht
inspireer je mij
en sta je mij bij.

Ik weet :
je bent niet dood,
je leeft.

Ik stuur je
al de liefde
van mijn hart
zodat ook jij zult voelen
dat onze liefde eeuwig is.

(uit een boek van Hans Stolp)

DIT MAGAZINE IS MEDE MOGELIJK GEMAAKT DOOR:

Ram
graphic design graphique

Jan van Waarden
0031 6 22 98 95 78
www.ramvormgeving.nl

Partner van

bol.com